

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

ALAPÍTOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

SZERKESZTI: NÉMETH KÁROLY.

FELELŐS SZERKESZTŐ: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m.

Felelős kiadó: DRENYOVSZKY JÁNOS Kispest, Fő-tér 12., fsz. 2.

Megjel. havonta.
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt.
számla 17.270 sz.

Óráink, napjaink, esztendeink.

„Avagy nem tizenkét órája van-e a napnak?
Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja e
világnak világosságát.“ Jan. 11, 9.

Milyen türelmetlenek tudunk mi néha Jenni! Alig bírjuk ki-
várni, hogy a munkánk eredményét, teimészetesen gazdag gyümöl-
csét, lássuk és élvezzük. És mit kell tapasztalnunk? Azt, hogy
olyan igen lassan érik a vetés. Olyan közömbösek, lomhák az
emberek. Ime, mennyit fáradunk, dolgozunk mi! És mit érünk el
vele? — Türelmetlenségünkben elégedetlenek leszünk az embere-
kkel; elvesztjük a kedvünket a munkához; kiesünk az első szere-
tetből. A működésünk sablónná, gépiessé torzul. Kivész belőle a
lendület, a hév. A remény.

„Imé a szántóvető várja a földnek drága gyümölcsét, béke-
tűrőssel várja, míg reggeli és estveli esőt kap.“ Tanuljuk meg a
szántóvetőtől, tanuljuk meg Urunktól a béketűrőssel való várako-
zást. Amíg megkapjuk az esőt: a Szentlélek kitöltetését. Vannak
dolgok, a legnagyobb dolgok, amelyeket csak várakozással tudunk
elérni. A napnak tizenkét órája van. Az első óra nem lehet a
tizenkettedik.

Másfelől: amíg nappal van, járnunk kell. Áron is meg kell
vásárolnunk a jó alkalmakat. Nem szabad elásni a tálentomot. Még
az egy tálentomot sem. Jézus Krisztus a keresztfán elmondhatta
igaz bizonyágtétellel: „Elvégeztetett.“

Az új esztendő üszőbén nekünk is az a kötelességünk, hogy
Isten színe előtt megígérjük, megfogadjuk: a napnak mind a tizen-
két óráját iparkodunk színültig megtölteni olyan szavakkal és cse-
lekedetekkel, amelyek Istent dicsőítik, embereknek javára válnak.
Nem szabad felejtenünk, hogy egész életünk egy isteni misszió.
Küldetés. Isten küld bennünket a világba, hogy a sötétségben egy
fény sugar legyünk. A sivatagban egy harmatcsepp, amely segít
elhozni a virulást.

Istennek erre az évre mindegyikünk számára van megbízása.

Gáncs Aladár 1891–1935.

December 11-ikén, szerdai napon, délután, három sürgőnyt kaptam. Az első sürgönyben az volt, hogy Gáncs Aladár állapota válságosra fordult. A hír annál megdöbbenőbben hatott rám, mert azt sem tudtam, hogy már egy hete beteg. A szíve... Készültem, hogy másnap utazom és meglátogatom. Hamarosan jött a másik két sürgöny: Gáncs Aladár ma délután meghalt, temetése pénteken.

Az életnek és halálnak Ura december 11-ikén délután 2 óra-kor szólította el a földi munkamezőről munkatársamat, akit szerettem és tiszteltem, Akire Misszióegyesületünk minden munkájában nemcsak számíthattam, hanem aki az Egyesületnek meleg szíve és tervező lelke volt, A budapesti vallástanári állás sok és nehéz teendője, a belmisszióban végzett sokoldalú munkája nem látszott meg azon a bámulatos tevékenységen, amelyet az Egyesület érdekében kifejtett.

Csodálatos volt odaadása az Úr ügye iránt. Égette a belső tűz. Testi és lelki erőit áldozatul adta az Isten országa szolgálatának oltárán. S minden szolgálatát valami finom és mégis rendkívül erős és szívós szeretet hatotta át. Csalódhatott emberekben, visszaélhettek jóságával, bizalmával, de ő rendületlenül megmaradt a hit emberének. Tudott hinni az emberekben is és tőlük jót várni. S ez a hite tette alkalmassá az Úr kezében arra, hogy egy nagyon rideg és kietlen, kopár és meddőnek látszó mezőn, a misszió mezején barázdát szántson, abba magot vessen és tudjon munkásokat is toborozni imádsággal és buzdítással itt nálunk, ahol olyan sok az aratni való és olyan kevés az arató.

Gáncs Aladár életének jelentőségét és veszteségünk nagyságát első sorban abban látom, hogy ő tudott munkásokat toborozni, munkába állítani és a munkában megtartani, sőt munkásságukat egyre fokozni. Gáncs Aladárt a barátoknak és munkatársaknak egyre növekvő csapata vette körül és követte. Nemes életpéldája és hősiességének ösztönzés, bátorítás volt mindazokra, akik ismerték s akikben rokonlélek lakozott.

Temetése a Kerepesi-uti temetőben volt december 13-ikán délután félhárom óra-kor. Közel 50 lelkész-társa kísérté el utolsó útján. Kartársai vitték koporsóját. Ravatalánál ott álltak D. D. Raffay Sándor és D. Kovács Sándor pöspökök. Túróczy Zoltán 2. Kor. 11, 28. 29. alapján mondott gyászbeszédet: „Az összes gyülekezetek gondja!” A sírnál e sorok írója Egyesületünk és a Ref. Külmissziói Szövetség nevében, Kemény Lajos budapesti esperes az egyház és a vallástanári testület nevében bucsuzott drága halottunktól.

Mesteri Gáncs Aladár 1891. január 12-ikén született Székesfehérváron, ahol édesapja lelkész volt. Theológiai tanulmányait Pozsonyban végezte. Segédlelkészi éveit Komáromban, majd apja oldalán Székesfehérváron töltötte. Édesapja után a székesfehérvári gyülekezet megválasztotta lelkipásztorának. Egy prédikáció-gyűj-

teménye jelent meg székesfehérvári lelkészisége idején. Székesfehérvárról Pauer Irma hívására a Fébé diakonissza-egyesület lelkésze lett. Néhány év óta pedig Budapesten működött mint vallástanár. Utolsó irodalmi munkássága: elmélkedés és imádság a Harangszó által most kiadott, betegek számára készült imakönyvbe. Ő szerkesztette Kunst Irén misszionáriusnő most megjelent életrajzát is.

Gáncs Aladár emlékezzete legyen közöttünk áldott!

Németh Károly.

„Magasabbak az én utaim utaitoknál.“

Gáncs Aladár sírja mellett felejthetetlen kemény tanítást adott nekünk Isten arról, hogy Ő egészen más, mint az ember. Mások a gondolatai és mások az utai. Törpe ember sem megérteni, sem megmérni nem tudja. Mi úgy gondoltuk, hogy Gáncs Aladár napja most van felkelőben. Ő úgy rendelkezett, hogy most legyen lenyugovóban. Mi úgy láttuk, hogy a magyar evang. egyházi ébredés és a magyar evang. külmissziói munka jövőjének az útja ki sem alakulhat, meg sem lehet nélküle s még most is tékozlásnak érezzük Isten részéről ilyen munkaerő-

nek a munkából való kiállítását, Ő azonban csendre inti ágaskodó gondolatainkat: „Magasabbak az én utaim utaitoknál.“

Gáncs Aladár élete sokszor illusztrálta ezt a bibliai igazságot.

Theológiai tanulmányainak befejezése után egy évig nem avattatta fel magát lelkésznek. Nem vonzódott a gyakorlati lelkészi szolgálat után. Most pedig egy izig-vérig gyakorlati embert vesztettünk el benne.

Később otthagytta a székesfehérvári lelkészi állását. Családos ember létére ott merte hagyni a nyugdíjas, életfogytig megélhetést biztosító, gyülekezeti lelkészi állást és beállott egyesületi lelkésznek. Ekkor az egyházi utról az egyesületi ébredés irányában indult el. Most pedig a legegyszázabb célkitűzésű ébredés emberi vezérért vesztettünk el benne.

Egyesületi lelkészségéből budapesti vallásánárnak ment el. Országos munkakörből a leginkább helyhez és időhöz kötött szolgáltatásba. Amikor így látszólag letért az ország szinpadáról, akkor helyezte őt Isten a legmagasabb gyertyatartóba, misszióegyesületünk titkári székébe s így most országos értéket siratunk benne.

Gáncs Aladár sokszor nem azzá lett, ami szeretett volna lenni. Mássá lett. Magasabb bölcsesség irányította utját. Azzá lett, aminek Isten szerette volna, mert engedelmes volt. Mi pedig boldogan láttuk és látjuk, hogy magasabbak az Isten utjai, mint a mi utaink.

Vajjon meg fogjuk-e egyszer látni ezt Gáncs Aladárnak nemcsak életében, hanem halálában is?

Túröczy Zoltán.

Gáncs Aladár emlékezete.

A magyar evangélikus egyháznak szomorú napja volt december 13, amikor közel ötven lelkész és a gyászolók hatalmas tábora állta körül annak sírját, aki az elhangzott gyászbeszéd szavai szerint valóban az ország papja volt és az özszes gyülekezetek gondjait hordozta és a világ papja volt, mert szemei és lelke végigjárták a pogánymisszió nagy területét is.

És ahogy a rögök hullottak, szemeim látták a megindulást, hiszen a kopersó körül állók közül egyedül én voltam évfolyamtársa, nemcsak, hanem az első főiskolai évben lakótársa is. Négyen laktunk a nagy szobában. A négy közül már csak én vagyok életben. Gräf Jenő első éves teol. hallgató korában fejezte be földi pályáját, Dudok Márton a negyedik évre már nem jött vissza, otthon Tápiószentmártonban halt meg. És most elment Gáncs Aladár is.

Gáncs Aladár tudósnak indult. A filozófia, a vallástörténet érdekelték és bámulatoss volt a nyelvi készsége. Latinul, görögül és héberül senki sem tudott úgy, mint ő. Komoly, elmélyedő ifjú volt, aki gyermekes mókáinon jószágosan, elnézően mosolygott, de nem kért részt belőlük. Hogy a tudósból miért lett lelkipásztor és a művészből és íróból proféta és hogy ez az átalakulás mikor ment végbe benne, csak az Isten tudja. Mert bizonyos, hogy már lelkipásztor és proféta volt, amikor gyakorlati pályáját megkezdte Székesfehérváron. Olyan volt, mint a gyertya, hogy miközben másoknak világolt, önmagát emésztette meg. Elégett a közügyek szolgálatában. Száz százalékig talán egyedül ő valósította meg azt a gondolatot, hogy a lelkipásztor és családja elsősorban a közeli és csak azután gondolhatnak arra, hogy maguknak is éljenek.

Szellemi képességei rendkívüliek voltak, de a teste nem bírta velük lépést tartani. Túldoigozta magát. És ebben a tekintetben volt valami közössége Győry Vilmossal, akit szintén alkotó munkája kelles közepéből ragadott el tőlünk a beteg szív.

Gáncs Aladár elment, de a hatások, amelyek belőle sugároztak, egy egész új papi generációt termékenyítettek meg. Azokban az ifjú lelkészekben, akik köré csoportosultak, és őt tartották vezérüknek, noha sohasem akart vezér lenni, él tovább bizonyosan az a csodálatos imádságos, krisztuskereső és krisztushívó élet, amelyet Gáncs Aladárnak nevezünk.

Amennyire mi megítélni tudjuk, ő megtalálta Krisztusát és életprogramjává tette mindeneket hozzá vezetni, valakikkel csak érintkezett. De ezt is annyi megértéssel és tapintattal eszközölte, hogy szinte ellenállhatatlanná lett. Elmondhatjuk, hogy ellensége nem volt és hogy barátja volt mindenki, aki csak ismerte. Soha indulatossnak nem látta senki, ellenben, ha valaki, vagy valami bántotta, imádságos lelkülete mindig megmutatta neki a kivezető utat.

Boldog ifjúság... Ti hárman előre mentetek és hitetek és reményetek már látással magasztosult. Én még itt vagyok ez árnyékvilágban. Oh fogjátok meg a kezemet, ha elesni akarnék. Olyan jó tudni, hogy odafenn vagytok és téveteget, ingadozó társatokért imádságban ostromoljátok az Atya szívért!

Szántó Róbert.

A harmadik Lutheránus Világkonvent és a külmiszió.

Párisban, 1935. október 13—20-ig tartotta gyűléseit a harmadik Lutheránus Világkonvent. A Világkonvent október 16-iki, szerdai ülésében foglalkozott a külmiszió kérdésével és ügyével. A külmiszió főelőadója Dr. Larsen, az Iova-i norvég amerikai lutheránus Egyház elnöke volt.

Megvizsgálta az alapelveket, abban a meggyőződésben, hogy ezeknek az alapelveknek a tisztázása magától rávezet a gyakorlati problémák megoldására. Magának a keresztyénségnek a lényegéből folyik, hogy a pogány népek között a misszionálás parancsolólag szükséges. A külmiszió munkája az élő Krisztus hirdetése. Célja Egyház építés, és pedig bennszülött, önkormányzó és független Egyház kiépítése. Ezen megállapítások után áttért egy fontos kérdésre, a hitvallás kérdésére.

„Minket mint lutheránusokat felette érdekel, hogy milyen helyet adjunk a külmisziói munkában hitvallásunknak. Ihmels püspök az eisenachi Világkonventen 1923-ban azt mondta: Luther tana minden embernek szóló üzenet. Miért? Röviden azért, mert Luther tanítása újból rámutat arra a régi utra, amely Istenhez vezet a Jézus Krisztusba vetett hit által. Luthernek új Biblia-magyarázata a valóságban a régi Biblia-magyarázat volt. Luther ugyanugy találta meg az Istennel való békességet, mint Pál apostol. És ez az örökkévaló és igaz út minden ember számára az örökéletre. Minthogy a lutheránus Egyház a hangsúlyt erre a nagy igazságra helyezi és minthogy egész tanításában és igehirdetésében Krisztust teszi meg a középpontnak, azért Ihmels püspökkel elmondhatjuk, hogy a lutheránus Egyház a lényegbeli Egyháznak a megnyilvánulása, a hívőknek a közössége. Hitvallásaink nem eyebek, mint az Egyháznak az evangéliom középponti igazságáról szóló tanuságtételei s mi Ázsiában vagy Afrikában nem tudunk Egyházat építeni más fundamentomon, mint azon, amelyen hitvallásaink is állnak.

Eppen ezért nem habozunk hitvallásainkat a fiatal Egyházaknak átadni. De semmiképpen nem szabad őket akár presztizsünkkel akár pénzbeli erőnkkel hitvallási irataink elfogadására kényszerítenünk. A saját meggyőződésük alapján kell elfogadniuk ezeket a hitvallási iratokat, mert ők is érzik annak szükségét, hogy hitüket hitvallásban fejezzék ki s mert eljutottak arra a meggyőződésre, hogy annak az Egyháznak hitvallási iratai, amelyet Isten felhasznált arra, hogy hozzájuk eljuttassa az evangéliomot, alkalmasak és elegendők arra, hogy hitüket kifejezzék.“

Dr. Larsen azután áttért a más keresztyén Egyházakkal való együttműködés égető tárgyára:

„Luthernak nem volt szándékában a meglévő Egyháztól elszakadni. Azonban, a Szentíráshoz való hűségért átokkal sújtva, nem áldozhatott fel mindent azért, hogy egy látszólagos és külsőleges egységet helyreállítson. Attól az időtől fogva mind e mai napig a lutheránusok nem tartoztak azok közé, akik Krisztus testét darabolják. Az igazi lutheranizmus átfogó és egyetemes. Mindamellett mivel azon hitbeli meggyőződésben vagyunk, hogy a hitvallásos lutheranizmus az evangéliom alapján áll, nem hajoltunk meg bizonyos újabbkeletű kívánalmak előtt, amelyek az egyesülést sürgetik. Hogyha például a missziói munkamezőinken olyan együttmunkálkodást javasolnak, amely csak igen kis mértékben alapul az evangéliomon, az ilyen együttmunkálkodás kikerülhetetlenül az evangéliom csorbítására vezet és azzal a következménnyel jár, hogy a súlyt inkább a kulturális és nemzeti vonatkozásokra fektetik, mint a szellemi értékekre s így utját egyenetlik az egész külmisziói munka szekularizálásának, vagyis elvilágiasodásának és elsekélyesedésének. Lelkiismeretbe vágó kérdés tehát az, hogy magunkat az ilyen módszerektől és együttműködésektől távoltartsuk.“

Mindamellett óvakodnunk kell attól, hogy ezen a téren túlságosan elszigetelődjünk. Tekintetbe kell venni az ellenséget, aki mindenütt munkában áll és egységes frontot kell vele szemben képeznünk.

„A lutheránus Egyház kezdettől fogva megértette a keresztyén hit közép-pontját és egyre fokozódó mértékben kell, hogy eszközlője legyen a széttagolt keresztyének egyesülésének, amelyhez közelebb visz a közös örökség világos felismerése s az összhangzatosabb és konstruktív munka, hogy a keresztyén Egyház növekedjék, a földnek sava és a világnak világossága legyen.“

Dr. Larsen így fejezte be előadását:

„A jelenkor nemcsak a kedvező alkalomnak, hanem a sürgősségnek a napja is. A legtöbb országban, ahol misszióink dolgoznak, a felbomlás mutatkozik. A népek átalakulóban vannak. Hogy ezen átalakulási folyamat lezáródásával milyen lesz ezeknek a népeknek a jellege, az főleg a keresztyén missziói mozgalom hűségén és terjedelmén fordul meg.“

Dr. Larsen után Swenson² misszionárius ismertette a kínai lutheránus mozgalmat. Swenson több mint husz éve dolgozik Kinában, ahová az Egyesült Államokbeli Augustana Synod küldte ki. Főleg azzal az ébredési mozgalommal foglalkozott, amely Kinában két-három év óta mutatkozik.

Egy második korreferátumot Dr. Normann (Oslo) olvasott fel, amely után megkezdődtek a hozzászólások. Résztvett a hozzászólásokon D. Ihmels, a Lipcei Misszió igazgatója és Strand,³ a madagaszkári norvég misszió igazgatója.

A III. Lutheránus Világkonvent üzenete.

A harmadik Lutheránus Világkonvent, amely 1935. október 13—20 Párisban ülésezett és képviselte az egész világ lutheránus Egyházait, szeretetteljes üdvözlését küldi ezeknek az Egyházaknak, ezeknek a gyülekezeteknek, lelkészeknek és tagjaiknak. A mi Úrunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen mindnyájatokkal.

A lutheránus Egyház a világ minden tájékán döntő időket él. Az a válság, amely a világ sok helyén a népek fennmaradását is fenyegeti, a lutheránus Egyházakat igen fontos problémák és kötelességek elé állítja. Különösen gondolunk Oroszországnak súlyos próbákon keresztülmenő Egyházaira, amelyek jelenleg a halál völgyén mennek át. De testvéri rokonszenvünkről és esedező imádkozásunkról akarjuk hasonlóképpen biztosítani azokat a többi lutheránus Egyházakat is, akiknek keményen kell harcolniuk, hogy hirdethessék a hit által való megigazulást.

Abban a meggyőződésben vagyunk, hogy a mai nemzedéknek nem csupán az a feladat jutott osztályrészül, hogy keresztül menjen mindenféle válságon, hanem különböző utakon keresnie kell azt a békességet, amelyet a világ meg nem adhat. A lutheránus Egyházra bízott a Jézus Krisztusban megjelent üdvözítő kegyelem hirdetése. Erre nagyon rászorul a mostani hitet szomjazó nemzedék. Arra is buzdítjuk gyülekezeteinket, hogy maradjanak hűek a reánk bízott evangéliomi üzenethez. A válság és bizonytalanság e napjaiban mi nem akarunk tudni másról, mint Istennek Igejéről, ahogyan az kijelentettet nekünk a Szentírásban és a lutheránus Egyház hitvallási irataiban, különösképen Luther Kis-kátéjában. Buzdítjuk gyülekezeteinket, maradjanak hűek az apák hitvallásához és éljenek a hitvallás szellemében megszentelt életet. Lelkére kötjük a gyülekezeteknek, hogy maradjanak hűek az imádkozásban.

Mi, akik ennek a Világkonventnek a folyamán teljesen megtapasztaltuk és újból átéltük a keresztyén egységet és szeretetet, buzgóan kérjük a mennyei Atyát, hogy újból árássa a világ minden lutheránus Egyházára Szentlelkének teljességét és tegye azokat megbocsátó és vigasztaló kegyelmének alkalmas és hasznos eszközeivé.

Istennek békessége, mely minden értelmet felülhalad, őrizze meg szívete-
ket és lelketeket a Jézus Krisztusban.

A lutheranizmus Kinában.

Irtá: Swenson V. E. kínai misszionárius.

Kína rengeteg nagy ország. Az emberiség egynegyed része Kinában lakik. A múlt század folyamán Kína lakossága mélyreható átalakuláson ment keresztül. A kínaiak évszázadokig a világ többi részétől elszigetelten éltek. A VII. században s később a XI. és XII. században a szir egyház misszionáriusokat küldött Kinába. De ezek a misszionáriusok főként a magasabb társadalmi osztályok körében dolgoztak és nem a tiszta evangéliomot hirdették. A keresztyénség összekeveredett buddhizmussal, taoizmussal és konfucianizmussal. Ennek az lett a

következménye, hogy a Szentlélek a szir missziói munkát sorsára biza. A szir misszionáriusok munkájának egyetlen eredménye néhány sírkő Kína északnyugati részén a Santungban. Szerintem ebben igen komoly figyelmeztetés foglaltatik az egyházvezetők számára, hogy Isten Igéjét tisztán hirdessék alkalmas és alkalmatlan időben.

A kínai lutheránus egyháznak 256 külföldi misszionáriusa és 40.000 bennszülött keresztyén tagja van. Van számos iskolája, nyolc kórháza és két szemnáriuma. A kínai lutheránus egyháznak tíz missziója van. Ennek az egyháznak elnöke Su Hao Ran lelkész, Sanghaiban dolgozik, ahol hét éve kezdett missziói munkát.

Az utóbbi három vagy négy évben egy ébredési mozgalom közepette élünk Kinában. Sokan meggyónták bűneiket és vallást tettek Krisztusról mint megváltójukról. Ennek az ébredési mozgalomnak egyik vezetője Lin Tao Seng lelkész. A mult tavasszal egy hónapig kísérhettem körutján. Lin lelkész körülbelül ötven esztendő, az imádság embere és teljesen szolgálatának él.

Lin lelkész fiatal korában beteges lelkületű volt. Azt tartotta, hogy nem érdemes élni. Mikor a többi, vele egykorú fiuk csak a játékon jártattak eszüket, ő a magányt és a merengést kedvelte. Nagyanyja buddhista volt. Ifjú korában a buddhista irodalmat kezdte tanulmányozni. Mikor édesanyja emeledett kora miatt már nem tudott olvasni, ő olvasott fel neki. Így behatóan megismerkedett a buddhista tanokkal. Azonban jóllehet nagy vonzó erőt gyakorolt rá a buddhizmus, sohasem lett ennek a vallásnak híve.

Ifjú korában csak egyet kívánt: a halált. Úgy vélekedett, hogy szülei, barátai, szomszédai, ő maga is, hazugok. Éjszaka idején sokszor arra gondolt, hogy felakasztja magát. Valami gonosz szellem álmában mindig egy akasztott embert mutatott neki és ettől a látomástól csak reggel felé tudott szabadulni.

Anyja hamarosan észrevette, hogy fia nem hasonlít a többi gyermekekhez. Szeretett volna rajta segíteni. Barátai azt mondták neki, hogy fiát gonosz szellem szállta meg. Segítségül hívtak egy orvost, akinek az volt a híre, hogy ki tudja tűzni az ördögöket, de gyógyszerei nem használtak. A fiatal Lin, édesanyja iránti szeretetből megfogadta, hogy édesanyja életében nem követ el öngyilkosságot.

Egy alkalommal, mikor céltalanul bolyongott Lusan város utcáin, egy missziói állomás előtt haladt el. Ott egy idősebb férfit hallott és látott, aki az evangéliomot hirdette és könyveket árusított. Amit hallott, megragadta lelkét és naponként ellátogatott a missziói állomásra. A Krisztusról és megváltásról szóló prédikáció csodálatos evangéliomnak tűnt fel előtte és megszerette. Egy nap halloita, amint egy ember Istenhez imádkozott. Ettől a pillanattól kezdve ő is naponként imádkozott otthonában.

Elérkezett karácsony ünnepe. Az ünnepet a missziói állomáson töltötte. Vett egy Bibliát, egy Kátét és más vallásos iratokat. A misszionárius egy tanfolyamot nyitott azoknak, akik közelebbről meg akarták ismerni a keresztyén tanítást; Lin is résztvett ezen a tanfolyamon. Csakhamar meggyőződött, hogy Krisztus az ut az örökéletre. Szorgalmasan olvasta a Bibliát és a halál gondolata eltávozott tőle. Idejének nagy részét imádkozásnak szentelte s néha az utcákon prédikált. Végül feltámadt lelkében a nagy kérdés: „Hogyan szabadulok meg bűneimtől?” Bűneit megvallotta Istennek, de szíve nem találta meg a békességet. Bűneinek terhe hamarosan elviselhetetlenné vált. Egyik este, mikor a többi hívek már távoztak az imaházból, egyedül maradv, kérte Istent, hogy vegye le róla bűneinek terhét. Hetekig harcolt Istennel; sokszor éjfélig. A békesség végre eljött. „Egy éjjelen meglátogatott a Megváltó. Dícsősége egészen körülvelt. Szívem remegett a Szent Megváltó színe előtt. Láttam Jézust a keresztfán. Bűneimnek terhe akkor olyan súlyos lett, hogy földre estem és kiáltottam: Uram, tarts meg! Uram, tarts meg! S amikor a megfeszítettet néztem és bocsánatért könyörgtem, a szívem megtelt örömmel és békességgel. Nem lehet szavakba önteni, amit akkor éreztem. Láttam Megváltómat.”

Azon az éjjelen örömtől túlradó szívvel ért otthonába. Minden új volt neki. Meg volt mentve. Néhány hónap mulva megkeresztelkedett. Akkor husz éves volt. A Bibliát olyan szorgalmasan kezdte tanulmányozni, hogy két év mulva könyv nélkül tudta Máté evangéliomának első 13 részét.

Akkor a misszió evangélistának alkalmazta. Az utcákon dobszóval hívta az embereket istentiszteletre az imaházba.

1917-ben súlyos baleset érte. Egy kocsit elgázolt és több bordáját eltörte. Mikor ebből felépült imádság segítségével, beiratkozott a lahokui (Hupé) szemináriumba és ott töltött két esztendő. 1927-ben lelkesszé szentelték. Két évvel azután beállott az ébredési munkába. Hatvannál több egyesületet vezet; sok ezer embert térített keresztyén hitre.

Hallottam Lin lelkész prédikálni Ján. 3, 5. alapján: „Ha valaki nem születik bízttól és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.“ Egy óránál hosszabban beszélt erről az ígéről. Prédikációja végeztével felszólította mindazokat, akik óhajtották, hogy menjenek az oltár elé és vallják meg bűneiket. Sokan engedtek a felszólításnak. Köztük egy diakónus, aki nem tudta megtalálni az Istennel való békességet. Lin lelkész mindegyikért imádkozott, hogy Istentől erőt nyerjenek a magukbaszállásra, bűneik megvallására és a hit által elnyerjék az isteni bocsánatot.

És te kedves olvasóm újjászületett ember vagy-e már? Isten a szent keresztségben elveti bennünk az élet magvát. De ezt az életet táplálnunk kell a Bibliával és imádkozással. Megharcolod-e a hitnek nemes harcát? Isten ígéje felébresztett-e tégedet annyira, hogy elevenen megtapasztald a bűnt és a kegyelmet? Isten meghallgatja az imádságot. Jézus Krisztus által szabadulást és örök örömet akar neked is szerezni. Kinában sok embert megváltott, téged is meg tud váltani kedves olvasóm. Jöjj hozzá, valld meg őszintén és teljesen bűneidet, fogadd el Krisztus vérének erejét és élj ezentúl öneki, aki téged halálig szeretett. Az Úr adja meg valamennyiünknek azt a kegyelmet, hogy engedelmeskedjünk és szolgáljunk Jézusnak. Azt olvassuk róla: „Örök idvesség szerzője lett mindazokra nézve, akik neki engedelmeskednek“ (Zsid. 5, 9). (Le Témoignage.)

Krisztus ügye a legevangelikusabb országban.

(Mezőberényi konferenciánkon 1935 okt. 20-án elhangzott előadás.)

A Finn Missziói Társaság megbízott, hogy a pogánymisszió magyar barátainak a társaság üdvözlését átadjam. Missziói Társaságunkat az utóbbi időben sok megpróbáltatás érte, miért is minden barátját kéri buzgó érte való imádkozásra. Egy hónappal ezelőtt betegedett meg Hahti esperes, a társaság igazgatóságának elnöke és néhány nappal utóbb meghalt. Az ő temetésén lett rosszul a társaság főigazgatója Paasio esperes és két nap múlva meghalt. Így vesztette el a társaság két vezető emberét egyszerre. Más megpróbáltatás is volt része. Kinában, ahol a missziói munkamezőkön 25 finn missziói munkás dolgozott, a múlt évben az egész terület rablók kezére jutott, a misszionáriusoknak távoznok kellett s még a mai napig sem térhettek vissza. Hozzá még a szokatlanul magas árvíz elpusztított minden missziói állomást, egyet kivéve, mely magasabb helyen épült. De még ez az egy sem maradhatott meg, mert ezt meg a tűzvész pusztította el. Az utóbbi években a mi hazánkban is, mint mindenütt a világon, úrrá lett gazdasági válság a Missziói Társaság bevételeit is erősen csökkentette ugyanakkor, amikor a kiadások a finn államnak az aranyalapról való letérése miatt 60%-kal megnövekedtek.

Figyelemreméltó mégis, hogyha bár a külső körülmények igen nehezek, nem uralja reménytelenség a misszió népét, sőt éppen most végzik különös örömmel és reménygazdagsággal a missziói munkát. Jó hírek érkeznek a missziói mezőről, melyek az evangélium győzelmi útjáról beszélnek a pogány szívekben. Kinában olyan ébredési mozgalom van, amelyet harminc esztendő óta nem lehetett tapasztalni. Afrikában, ahol missziói társulatunk munkamezején Ambófolón mintegy 50 finn missziói munkás dolgozik, a szerencsények még sohasem építettek olyan lelkesedéssel templomokat és iskolákat a saját költségükön, mint most. Olyan törzseknél, ahol eddig mereven ellenezték a keresztyén hitet, az ellenállás megtört és nyitott utak várnak a gyümölcsöző munka megindítására.

Az Isten gabonája bajok és megpróbáltatások között növekszik. Minden gyermekét megfenyíti, akit szeret.

Nekem most alkalom adatott az üdvözlés átadásával kapcsolatban bemutatni néhány vonást a Krisztus ügyéről Finnországban. Az ünnepség programjában az van: Hogyan áll a Krisztus ügye a legevangelikusabb országban. Leg-

evangélikusabb ország-e Finnország? Hogy Finnországnak ezt az első helyet adjuk, annak mennyiségi és minőségi okai vannak. Finnországban a 3,700.000 lakos közül, evangélikus 3,550.000 vagyis 96.32%. A következő legnagyobb vallási csoport a görög keleti 67.000 vagyis 1.84%. Methodista, baptista, szabad egyházi, római katolikus, mohamedán és zsidó vallásuk összes száma 13.000 vagyis 0.35%. Végül lakik az országban mintegy 55.000 olyan lélek, akik vagy bizonyos szektához csatlakozva, vagy semmiféle valláshoz nem csatlakozva léptek ki az egyházból.

A finn evangélikusság gyökerei mélyen gyökereznek a történelemben. Luther megtisztított tanítását itt már korán és egyakarattal fogadták. És évszázadokon át sok kötelék fűzte szoroson a népet ehhez a tanhoz. Egyetlen nemzet sem adott számarányának megfelelően annyi férfit a 30 éves háborúnak, mint Finnország. Sok ezer finn vére ömlött akkor a német földre. A tantisztaságra a tudományegyetem felügyel, az evangélikus tudományos kutatást számos nagyértékű szakkönyv igazolja, melyeknek világszerte való elterjedését az ismeretlen finn nyelv gátolta. Hogy azonban az evangéliumi tiszta tan a mi földünkön olyan eleven erővé lett, abban a legnagyobb érdemük az ébredési mozgalmaknak van.

Ezek az ébredési mozgalmak igen nehéz külső körülmények között születtek meg. Az évszázad elején a mi földünk véres csaták után Svédország fennhatósága alól az orosz cár uralma alá került. Az évszázadok ellenség lett most gazdává és parancsolóvá. A Svédországgal való korábbi közösség hatásaképpen a finn műveltség szelleme és nyelve szerint svéd volt. A nép rettenetes szegénységben élt. A háború megakasztotta a gazdasági élet fejlődését. A szántóföldek elerdősödtek. A háborús éveket gyakran és rövid időközökben váltakozó éhínség váltotta fel. A történelem tanúsítja, hogy ebben az időben voltak Finnországban falvak, ahol két évtizeden át nem ettek tiszta gabonakenyeret, hanem csak nyírfá kéreggel kevertet. Az erkölcsi züllés — mint háborúk után rendszeren — igen nagy volt. Iszákosság, erkölcstelenség, megbizhatatlanság, gyilkosság és egyébek uralkodtak. A vallásos élet sem volt jobb. A papság főleg svéd volt szellemében és nyelvében. A paplakokban dölyfös és könnyelmű élet folyt ugyanakkor, amikor a gyülekezeti tagok éheztek. Számukra fontos volt a fizetés és az előkelőkkel való barátkozás. A papságban a szolgaság lelke helyett az uraság és parancs lelke élt. A nép inségét nem ismerte és nem tartotta kötelességének Isten szolgáljaképpen vinni a Krisztusról szóló örömhírt a bűnös és sok teher alatt görnyedő gyülekezetnek.

Ilyen állapotok között ébreszt az Isten magának alkalmas eszközöket. Közép-Finnország lankáin lelkének inségében megtalálja a kegyelmes Istent az egyszerű paraszt, Ruotsalainen Pál — és nem tud többé hallgatni róla. — Északon az iszákosságtól megterhelt tömegnek Isten haragját hirdeti Laestadius Lars Lévi. Az ő igehirdetési szörnyű bűnmardosást szülnék, melytől a gyónás szabadít meg. Kelet-Finnországban a nép istentelensége és a saját bűneitől való szorongattatás térdre kényszeríti Renquist Henriket s az ő példájára csakhamar megmenekedésért és kegyelemért imádkoznak mások is. Ezek a mozgalmak faluról falura terjednek. Először csak a nagy tömegekbe törnek utat, de később találunk ösvényt a műveltek körébe is. Sok paplak, tanítólak, hivatalnok és kereskedő otthon ajtja nyílik meg e mozgalmak előtt és új élet kezdődik mindenfelé. A közbűnök eltűnnek, és a falvak élete az új élet bélyegét hordozza magán. A könnyelmű örömhajza megszűnik, fiatalok és öregek nagyobb örömitket találják abban, hogy összejönnek énekeket énekelni és ígét olvasni. Többször viszálykodnak e mozgalmak egymás között, azonban érdekes, hogy a viszálykodás főkérdése mindig az, hogy a lutheri tan melyiknél maradt meg a legjobban és legtisztábban. Különbségen hangsúlyozni kívánom, hogy ezek a múlt században született és elterjedt mozgalmak mindig tisztán egyházi mozgalmak.

A finn nép lelke mélyén az említett ébredési mozgalmak gyújtották meg az evangélikus hitet. Habár nálunk most a gyülekezeti élet különösen élénk, mégis igazán élő és mély ottan a gyülekezeti élet, ahol ezek a mozgalmak ma is hatnak. A mi hazánkban van ú. n. vallásszabadság-törvény, amely feljogosítja az embereket kiválni az egyházból és felekezeten kívül élni. Amikor ez a törvény tíz évvel ezelőtt érvénybe lépett, félő volt, hogy sokan fogják elhagyni az egyházat. Mégsem lett így. Az evangélikus egyház tagarányzáma a törvény életbe léptetése óta csak egy százalékkal apadt meg. Bizonyos, hogy ez az ébredési mozgalmaknak köszönhető. Ezeknek hatása a finn lélekre egyre olyan nagy,

hogy a mai hitetlen kultúra és az istentagadó munkásmozgalom tanai sem tudták belőle az Isten félelmét kioltani.

A finn nép számára egyedül fontos az, hogy gondosan őrizze és ápolja az evangélium drága ajándékát. A mi földünk a keresztyén hit utolsó óra és a pogány szovjet-orosz határon. Nekünk a pogány terjeszkedés határán örködnünk kell és készen lennünk arra a pillanatra, amikor Isten ismét megnyitja az ajtót igéjének hirdetése előtt mind az oroszok, mind pedig a közöttük lakó vértestvéreink számára. Mi tudjuk, hogy a mi önállóságunk és szabadságunk mindig szorongatott. Saját erőnk elégtelen a védelmezésére. Nekünk szükségünk van a haza hadserege mellett az Isten hadseregeire. Épen ezért igyekszünk az evangélium fényében járni, hogy ne vonjuk magunkra Isten haragját és büntetését.

„Hiábavaló a mi erőnk
Nem segít az mirajtunk.
De az Úrral a sötétben
Győzedelmet aratunk.“

Vapalahti Topi.

A Missziói Gyermekszövetség órája.

Ének. (Dunántúli énekeskv. 413. D: Jézus, ki bűnös lelkemet.) A mi szívünk Téged óhajt, Jézus Isten Báránya! Vedd kedvesen ezt a sóhajt, Mely áldásodat várja; Mert a halál megrontója, S örökéletnek adója Te vagy áldott Jézusunk, Üdvözítő Krisztusunk.

Kedző ima tartalma: Halás szívvel akarunk az 1936-os év után elindulni. Dicsőítjük Istent, mert a Bárány dicsőségét az elmúlt évben is csodálatosan nyilvánítottatta. Ha még áll az Egyház, ha a világosság e világ urának dühöngése ellenére mégis terjedt több helyen is a Földön, ez nyilván a Bárány dicsősége.

K. Gy. Múlt órán hallottuk, hogy a vasárnap az Ige napja. Jézus Krisztus maga az Ige. Ma azt hirdetem nektek, hogy a vasárnap a Bárány napja is és Jézus Krisztus Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit! — Ugye szeretik, ha édesapátok odahaza van, ha jókedvű és veletek beszélget, játszik, vagy dolgoztat! Milyen jó, ha édesapa jókedvűen ül családjával az ebéd vagy vacsora mellett és azután még valami szépet mesél is! Dehát miért rosszkedvű sokszor édesapátok? — Hát a rosszkedvnek sok oka lehet, de az az egy bizonyos, hogy ha a gyerekek rosszak, akkor az apa jókedvű nem lehet. Az is bizonyos, hogy mikor az apa rosszkedvű és haragszik, akkor nem lehet odamenni hozzá és nem lehet tőle olyankor hintalovat, babát, vagy új süveget vagy más ajándékot kérni. Hát most álljon fel köztetek az, aki majd vigyáz, hogy az édesapa sokszor legyen jókedvű! — Jól van, látom, hogy jó gyerekek vagytok. De most azt mondjátok meg, hogy Isten jókedvű lehet-e, ha az Ő mindentlátó szemével betekint a lakásokba, iskolákba, utcákra, vonatokba, hajókba, kórházakba, börtönökbe s mindenhová, hol ember él? Ő a szívekbe jobban beelát, mint mi a tiszta üvegpohárba, jókedvű lehet-e, ha a most élő 2.000 millió ember szívébe belenez? — Bizony a Mennyei Atya igen haragos és szomorú lenne, ha csak az emberek szívét vizsgálná. De Ő nemcsak az emberek szívébe tekint, hanem tekint az ő szeretetű Fiára, gyönyörködik abban a Bárányban, aki minden bűnéért magamagát önként halálba adta, szent és drága vérével megfizette a váltásdíjat minden bűnéért. Vasárnapokon és ünnepeken a keresztyén gyülekezet összegyűl a templomba. Ha Jézus Krisztus nevében gyűl össze, akkor a Báránynak megköszöni, hogy feláldozta magát a gyülekezetért, akkor a Bárányt a gyülekezet dicsőíti, iránta szeretetét kifejezi, vezérének, példaképének elfogadja, engedelmisséget és hűséget fogad iránta. És ilyenkor a Bárány kedvéért Isten kegyelmesen tekint a gyülekezetre, a Bárány igazi híveire. Ha a gyülekezet a Bárány tiszteletére és imáadására össze nem sereglik, akkor Isten semmiképpen nem lehet jókedvű, jóakarátú az emberek iránt, akkor nem lehet kegyelmes a gyülekezet iránt, mert hiszen a gyülekezet megveti az Istent és a Tőle jött Bárányt nem fogadja el.

Minket Krisztus a keresztségben a magává tett, a Báránynál drágább ajándékot már nem adhat Isten az embernek, teljes szívből, buzgón mondjuk tehát a zsoltárróval: „Egyet kérek az Úrtól, azért esedezem: hogy lakhassam az Úr házában életemnek minden idejében: hogy nézhessem az Urnak szépségét és gyönyörködhessem az O templomában.“ Tanuljuk ezt jól meg a 27. zs. 4. verséből.

Az ünnepnap megszenteléséről szól hozzátok N. N. pajtásotok is: (Nagyobb gyermek felolvasása.) Gondoljatok egy házra, melynek köröskörül 7 ablaka van. Kinézünk az első ablakon: A szomszédház falát látjuk, más semmit. Kinézünk a második ablakon: A szomszédék szűk, kicsi udvarát láthatjuk és semmi egyebet. Kinézünk a harmadik ablakon: Magas kukoricagörét látunk, semmi más. Kinézünk a negyedik ablakon: Magas farakást látunk és semmi más. Kinézünk az ötödik ablakon: Jókora szalmakazlat látunk és semmi egyebet. Kinézünk a hatodik ablakon: Magas ólat látunk ott és semmi más. Kinézünk a hetedik ablakon: Zöld mezőt, messze kanyargó utat, rétet, erdőt, szőlőhegyeket, vonatot, házakat, templomot, a szomszédos város tornyait, magas, kéklő hegyláncot, gyönyörű kék eget, játszadozó gyermekeket, járókelő és dolgozó embereket látunk. Találjátok el kis pajtásaim, mit ábrázol ez a ház? — A hetedik ablak jelenti a vasárnapot. Ha megtanuljátok, hogyan kell ma a vasárnapot megszentelni, akkor a vasárnap olyan lesz számotokra, mint egy nagy, tiszta, verőfényes ablak. Rajta keresztül kiláttok majd a messze világba és beleláthatok az örökkévalóságba, a mennyországba is.

Záróimában azokért a gyermekekért és felnőttekért könyörgünk, akik az ünnepnapot különféle okok miatt meg nem szentelik. Miatyánk.

Záróének. (Dunántúli énekesk. 170. Dallama: Uram rosszul cselekedtem.) Jézus, hűséges tanítónk, Oktass, hogy ismerhessünk. S téged, kegyes boldogítóknak Tiszta szívből szeressünk; Mert kik setétségben jártunk, Benned napfényre találtunk.

N.

A szél fú, ahová akar.

Bélpoklosok úrvacsorája.

Grundmann misszionárius egyszer egész vasárnapot töltött a bengáliai Puruliában lévő bélpoklosok menedékhelyén. A következőket írta erről: „Megengedték, hogy az istentiszteleten ne csak résztvegyek, hanem közre is működjem az Úrvacsora kiszolgáltatásában. Indiai utam legszebb emlékei közé tartozik, hogy ezeknek a legnyomorultabbaknak nyújthattam az áldott kenyeret. Az Úr oltárának áhítatos vendégei mindent elfelejtettek, — az eltorzult alakokat, a nyitott ablakokkal kevésbé enyhített rossz szagot. Itt talán sokan az üdvösségnek és kegyelemnek gazdagabb mértékét kapták, mint azok a keresztyének, akiket Isten nem látogatott meg bélpoklossággal.“

Ne fáradj bele!

Ramokgata Illés, a délafrikai Medingen állomáshoz tartozó Csanengből való fekete gyülekezeti munkás írja a misszió egyik barátjához küldött levelében: „... Kérem, hogy ne fáradjon el velem, a sötétségben született emberrel szemben. Nagyon kérem, mint barátomat: segítsen keresztül Urunk Jézushoz küldött imádságaival! Ő mondotta: Én vagyok a föltámadás és az élet. Úgy mondom, mint atyáinknak a Krisztusban, hiszen elküldötték hozzánk az Isten utját megmutató misszionáriusokat, az igazság világosságát. Ezek a tanítók átjöttek a feneketlenül mély, nagy folyókon. Megkerestek engem, a sötétségben ülőt. Kivontak a mocsárból, szabaddá tettek és így szóltak hozzám: Itt van az égi hazába vezető út. Általuk látom az Evangélium lapjain megtalálható Urunkat, Jézust.“

H I R E K.

Kérjük a mélyen tisztelt előfizetőinket, hogy a csatolt csekklaapon szíveskedjenek előfizetéseiket és az esetleges hátralékaikat febr. 15-ig befizetni. A vidéki hátralékosokat az illetékes esperes és lelkész urak által értesítettük tartozásaikról. A budapesti és pestkörnyéki hátralékokat pedig a januári címszalagokon ceruzával írt evszámokkal tüntettük fel. Aki febr. 15-ig nem rendezi a tartozását vagy nem közli a kiadóhivatallal, hogy miért nem tudja az előfizetést beküldeni, annak márc. 1-től már nem küldjük a lapot.

Az Evangéliumi Világszövetség 1936. január 5—12-ig tartja Egyetemes Imahétét. A Világszövetség képviselői Felhívást bocsátottak ki „minden hívő keresztyénhez”, amelyben azt kéri, hogy az 1936. év első teljes hetét töltsék közös imádkozásban. Az együttes imádság tárgyai: a világ evangélizálása; hálaadás és bűnvallás; az egyetem és Egyház; a nemzetek és kormányok; a külmisszió; a család és az iskola; belmisszió, a zsidók üdvössége. Nincsen a földnek olyan országa, ahol az egyetemes imahétet ne tartanák meg. Az Evangéliumi Világszövetség 1846-ban alakult meg Londonban, s azóta minden évben tartják az imahétet. Nálunk most van végleges formában megalakulóban a Magyar Evangéliumi Világszövetség. A mozgalomhoz csatlakozni óhajtok jelentésként be szándékokat Dr. Vitéz Csia Sándor máv. igazg. főorvosnak, Bpest, VI., Andrassy-ut 83. fszt. 2.

Felhívjuk a figyelmet iratterjesztésünk kiadványaira. 1. Ébredj! röpirat. 10. szám. — 1. Mi neked a bűn? Túróczy Zoltán. 2. Mi neked Jézus? Dr. Molnár Gyula. 3. Mi neked az élet? Lukács István. 4. Mi neked az egyház? Bácsi Sándor. 5. Mi neked Luther? Gáncs Aladár. 6. Mi neked a család? Büky Jenő. 7. Mi neked a Kereszt? Belák János. 8. Mi neked a betegagy? Marsek János. 9. Mi neked a keresztség? Gáncs Aladár. 10. Mi neked a Biblia? Zászkaliczky Pál. Ára drb.-onként 2 fill.

— 2. Missziói jelenetek: 1. A nagypapa pénze. Végh Emma. 2. A misszió-utja. Borgulya Endre. 3. Boldog lemondás. Kazár Gizella. Drb.-ja 10 fill. — 3. Emlékedések: 1. A Szentlélek munkája a családban. Wolf Lajos. 2. Várakozástól a megjelenésig. Bakay Péter. Drb.-ja 8 fill. 4. Korunk és a misszió. Túróczy Zoltán. Képekkel. Drb.-ja 16 fill. 5. Az Evangéliumot minden teremtetésnek! Nitschinger János. 20 fill. 6. A misszió és a tanító. Belák S., Nitschinger J. 16 fill. 7. Kunst Irén Elete és Munkája. Füzve 2.50, félvázson 3.50. Ezen kívül: Podmaniczky Pál br. könyvei: A Parasztróféta. 7 P. Megnyílt szemek. 2 P. Északi fény. 1.50 P. Nagy Sámuel próbája. 80 fill. stb. — Luther Nagy Káté. 1.20 P. D. Raffay Sándor: Fénysugarak, Nemes ösvényeken. 50—50 fill. Tokicsi Icsi. 1.60 P. stb. Losung, füzve 1, kötve 1.20 P. Neukircheneri szakitós naptár 1.80, Bethánia szakitós naptár 1.20 P. — Nagyobb rendelésnél, 5 Pengőn felül 10—20% kedvezmény. Csak pontos fizetők rendelését kérjük, mert a sok künnlövőség bénítja, sőt létében veszélyezteti ezt a szent munkát.

A **Kunst Irén-Emlékkönyv** karácsonyra megjelent a könyvpiacra. A 250 oldalas, képekkel gazdagon ellátott könyv megragadóan rajzolja az első magyar evangélikus misszionáriusnő életét. Ára 2.50 P. Megrendelhető ezen a címen: özv. Gáncs Aladárné, Budapest, VI., Hermina-ut 35/d.

Kimutatás

a magyarhoni ág. hitv. evang. Misszióegyesület pénztárába 1935. november 22-től december 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: Lelkészi hiv. Gyékényes 3 (1+2), Kertész Lajosné Várpalota 4 (1), Móhr Henrik Bpest 3 (1) P.

Offertorium: Bp. Üllői u. missziói óra 4.90, Konfirmáltak Pestszentlőrinc 2.91 P.

Adományok: Rajkáról: Pirkel Lőrinc 5, Schucmeier Mária 1, Rumpeltes Ádámé 0.50, Oroszvárról: Dürr János

1, Dünkél Antalné 1, Borcsiczky Károly Bpest 9, Kertész Lajosné Várpalota 2, Káhly Gyuláné Kistarcsa 1, Láng Jánosné Kismányok 5 P.

Perselygyűjtések: Binder Józsefné 6.54, özv. Leiter Gézáné 5.09, Jáki Magdolna 4.25, Györi szeretetház lakói 4 P.

Indiai árvák javára: Vasárnapi iskolások Pestszentlőrinc 5 P.

Kétféle tagság van. Rendes tagok évi 4 P-t, pártoló tagok évi 2 P-t fizetnek. A tagok a lapot illetménykép ingyen kapják. Szeretettel közöljük, hogy azoknak küldeményét, kik csak a Missziói Lapokra fizetnek elő, a lapban csak külön kívánatra nyugtatjuk ezután.

Szeretettel kérem a tagokat és a hittestvéreket, hogy a szelvényen megírni azíveskedjenek, mily címen: tagdíj, offertorium, gyűjtés vagy adomány címen könyvelendő el a küldött összeg.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1935. december 22.
Csekkszámja száma 16.188.

Rimár Jenő pénztáros
VII., Gizella ut 28. fsz. 1.
Telefon: 97.189.